نثر

1 نئين روشني

شريمتي گوپي موٽواڻي (جنم ١٩٢٦ع) ۾ تمام سنا ۽ سکياداِئڪ ليکہ لکيا آهن. ڪيس لکڻ جو چڱو اپياس آهي. هن جي ٻولي تمام سولي سليس آهي. هن ڪهاڻيءَ ۾ ليکڪا ڏيکاريو آهي تہ هڪ ٻار پنهنجي خرچي مان ڦٽاڪا وٺڻ بدران اُنهن پئسن مان غريب دوست کي سندس ماتا لاءِ دوائون وٺي ڏئيس ٿو.

ٻڌو، پڙهو ۽ سمجهو.

صويا اَچا اَنوُ نہ آيو آهي؟ اَنوءَ جي ڏاڏي انتظاري ڏيکاريندي پڇيو. صويي ورندي ڏني، ’’اَچي ويندو بابا، فڪر ڇو ٿا ڪريو؟ ويو آهي ڦٽاڪا وٺڻ. ڦٽاڪن جو ڏاڍو شوق اَٿس. سو، ڪو يار، دوست گڏجي ويو هوندس تہ بيهي اُن سان ٻٽاڪون هڻندو هوندو تہ هيتري هيتري جا ڦٽاڪا وٺنديسُ.‘‘ اَنوءَ جي ڏاڏي وري بہ منتظر ٿي چيو. ’’تڏهن بہ صويا، صبوح جو يارهين بجي ويو آهي. مٿان اچي هڪ ٿيو آهي. سهڪاري

پنڊار آهي سڏ پنڌ تي، سٺ روپيا ڪٽي نڪتو آهي.“ تنهن تي اَنوءَ جي ماءُ چيو، ”ننڍو ٿورو ئي آهي. بابا، ڇهين درجي ۾ ٿو پڙهي. سَوَ جو نوٽ ڪٽي وچي ڪتاب وٺي ايندو آهي.“ ”پڪ ڇوڪري کان نوٽ ڪسڪي ويا هوندا.“ ڏاڏي وري ڌهرايو. ايتري ۾ در جي گهنٽي وڳي. اَنوءَ جي پيءُ در کوليو، بابا، آيو اَٿو پُٽ. ”اَنو ايتري دير ڇو لڳايئہ؟ بابا کي ڏاڍو فڪر ٿي پيو هو.“ اَنوءَ کي خالي هٿين ڏِسي بابا چيو، ”ڏنئہ نہ، پئسا گم ٿي ويا اَٿس. ڦٽاڪا جو نہ وٺي آيو آهي.“ اَنوءَ کِلَي چيو، ”بابا، توهان ڪهڙا پِيا ويچار ڪريو. برابر ڦٽاڪا مان نہ وٺي آيو آهيان، پر منهنجا روپيا چورائجي ڪونہ ويا آهن ۽ گم بہ نہ ٿيا آهن.“

ڏاڏيس جنهن پاڄي ويٺي سوئي تنهن ڇوهہ مان پُڇيس، ”پوءِ سڄا سارا سٺ روپيا ڪيڏانهن ويا؟“ ڏاڏِيءَ جي پر ۾ ويهي اَنوءَ پيار سان چيو، ”اَمان، سٺ روپيا وِيا ڪونهن پر سڄايا ٿيا آهن.“ ”سو وري ڪيئن؟ پُٽ پِرولين ۾ نہ ڳالهاءِ“ ”سچي ڳالهہ ٿو ٻڌايان، غصو نہ ڪر. نہ تہ پڇ پڇ پيئي ڪندينءَ ڪيڏانهن ويا روپيا. ”هاڻي ڪٽي ٻُڌاءِ“، اَنوءَ جي ماءُ چيو. اَنوءَ گنڀير ٿي چيو، ”مان خوش ٿي روپيا ڪٽي نِڪتُس. من ۾ سوچيم تہ بابا، اَمان ۽ دادا کان ڦٽاڪن وٺڻ لاءِ پئسا مليا آهن. اَڃا تہ ناني ۽ نانو پئسا ڏيندا. خوب ڦٽاڪا ٻاريندس. اَڃا رستو پار ڪري هن پاسي ويس تہ گڏجي ويو راجيش. ڏياريءَ جي خوشي تہ نهيو، پر منهن لٿل هوس.“ ”ڪهڙو راجيش؟ جيڪو هميشہ توکان پهريون نمبر ڪٽي ويندو آهي.“ اَنوءَ جي ماءُ پڇيو. ”ها اَمان، اُهو ئي راجيش. جڏهن پڇيومانس تہ يار! اَڄ ڏياريءَ جي ڏينهن اُداس ڇو آهين؟“ جواب ڏنائين، ”منهنجي ماءُ اوچتو بيمار ٿي پيئي. سو اُن لاءِ دوائون وٺڻ ويو هوس.“ مون ڏٺو تہ سندس دوائن جو بل ڪُل سؤ روپيا هو ۽ وٽس هئا فقط چاليهہ روپيا، جي هُن پنهنجي خرچيءَ ۽ اِسڪالرشپ مان بچايا هئا. توکي تہ خبر آهي تہ راجيش هوشيار پر غريب گهر جو ڇوڪرو آهي. مون سوچيو تہ جيڪڏهن راجيش جي ماءُ کي وقت تي دوائون نہ مليون تہ هوءَ وڌيڪ پيڙا سهندي ۽ شايد زندگيءَ کان بہ هٿ ڌوئڻا پوندس. منهنجو هٿ اَزخود راجيش جي کلهي ڏانهن وڌيو ۽ ٻيو هٿ پئسن ڏانهن. چيومانس، ”دوست اُداس نہ ٿيءُ، باقي پئسا مان ٿو ڏيانءِ. پهرين ماءُ جي دوا ڪر.“

ڏاڏيس مُرڪي پڇيو، ”هن توکان پڇيو ڪونہ تہ ايترا روپيا ڇا لاءِ ڪنيا اَٿيئي؟“ اَنوءَ وراڻيو، ”نہ اَمان هوُ بلڪل تيز فهم آهي. سمجهي ويو تہ پئسا ڦٽاڪن لاءِ ڪٽي نڪتو آهيان. آناڪاني تہ ڏاڍي ڪيائين پر مون سندس ڳالهہ ڪانہ ٻڌي ۽ کيس دوائن جي دڪان تي وٺي ويس. دوائون خريد ڪري ڏنيون ۽ سندس گهر بہ ويس. جو ننڍڙو پر بلڪل صاف سٿرو هو. مان سمجهندو هوس تہ گهٽ پئسي وارا آهن. پر ايترا غريب آهن، سا مونکي خبر ڪين هئي. راجيش چيو، ”دوست تنهنجي وقتائتي مدد لاءِ مان تنهنجو بلڪل ٿورائتو آهيان، مان اِهي پئسا توکي واپس ڪندس.“ مون چيومانس، ”تنهنجي ماءُ سان منهنجي ماءُ. پئسن موٽائڻ جو ويچار نہ ڪر.“ راجيش چوڻ لڳو، ”يار، دوست جي سؤمان کي ڌڪ نہ هڻ. واپس ضرور ڪندس، اَلبت وقت لڳندو.“ صوبي چيو، ”اَنو توکي ڦٽاڪن ٻارڻ جو هيترو شوق آهي تہ تو ڦٽاڪن جا پئسا ڪيئن ڏنا؟“ اَنوءَ وراڻيو، ”بابا اَڄوڪي ڏينهن مون هڪ نئين روشنيءَ جي جهلڪ ڏٺي آهي. ٻين کي مدد ڪرڻ ۾ پاڻ کي ڪيتري نہ خوشي ٿي ٿئي. اَسين ڦٽاڪا ٻاري هڪ طرف پئسو پِيا ضايع ڪريون ۽ ٻئي طرف هينئين طبقي وارن کي اسين اجائي ريس ڪرڻ جو سبب ڏيون ٿا. اَڄ کان وٺي ڏياريءَ جي خرچي ڦٽاڪن تي خرچ ڪرڻ بجاءِ سٺي ڪم ۾ لڳائيندس.“

نوان لفظ

فِڪر = چنتا
ضايع ڪرڻ = اَجايو وڃائڻ
منتظر ٿيڻ = اِنتظار ڪرڻ
سَڏ پَنڌ تي = ٿوري پنڌ تي، تمام ويجهو

اَزخود = پنهنجو پاڻ
طبقو = درجو
سوماَن = عزت

تيزفهم = سمجهوُ
ڇوُهه مان ڇوڻ = ڪاوڙ مان ڇوڻ

اَڀياس

سوال.١. هيٺين سوالن جا جواب هڪ سٽ ۾ لکو.

١) اَنوءَ جي ڏاڏي کي ڪنهنجو اِنتظار هو؟
٢) اَنوءَ کي ڇا جو شوَق هو؟
٣) پنهنجا پئسا اَنوءَ ڪهڙيءَ ريت سجايا ڪيا؟
۴) راجيش اُداس ڇو هو؟

سوال.٢. هيٺين سوالن جا جواب پنجن ڇهن جملن ۾ لکو.

١) راجيش جي گهر جي ڪهڙي حالت هئي؟
٢) اَنوءَ ڏياريءَ جي ڏينهن ڪهڙي نئين روشني ڏني؟

سوال.٣. (الف) هيٺين جا ضد لکو.

دوست، صاف، نئون، سجايا، خرچ

(ب) هيٺين جون صفتون ٺاهيو.

هوشياري، مدد، خبر، شوَق

(ٿ) هيٺين اِصطلاحن جي معنيٰ ڏيئي جملن ۾ ڪم آڻيو.

سَڏ پنڌ تي هئڻ - ڪسڪي وڃڻ - آناڪاني ڪرڻ - ضايع ڪرڻ

پورڪ اَڀياس

١) ٽڪر تي مدار رکندڙ عملي ڪم.

ڏاڏيس مرڪي پڇيو، ”هُن ٽوڪان پڇيو ڪونه ته ايترا روپيا ڇا لاءِ .... ڪم ۾ لڳائيندس.

(الف)

جملو	ڪنهن چيو	ڪنهن کي چيو
١) نه اَمان، ”هو بلڪل تيزفهم آهي.“ ٢) ”تنهنجي ماءُ سا منهنجي ماءُ.“		

(ب) ليڪ ڏنل لفظن کي بدلائي مناسب جواب برڪيٽ مان چونڊي جملا وري لکو.

(مُشڪي، سوَايمان، وِڃايون، شڪرگُذار)

١) مان تنهنجو بلڪل ٿورائتو آهيان.
٢) ڏاڏيس مُرڪي پڇيو.
٣) اَسين ڦتاڪا ٻاري هڪ طرف پئسو پيا ضايع ڪريوُن.
۴) دوست جي سوُمان کي ڌڪ نه هڻ.

(ب) تڪر مان اُهي جملا ڳولهيو جن جو لاڳاپو هيٺين سٽن سان آهي.

١) اِنڪار تہ ڏاڍو ڪيائين.
٢) ٻين جو ڀلو ڪرڻ سان خوشي حاصل ٿئي ٿي.
٣) جيتوڻيڪ وقت لڳندو.
٤) پئسا ڏيڻ جو خيال لاهي ڇڏ.

(پ) ”مون هڪ نئين روشني جي جهلڪ ڏٺي آهي.“

١) مٿي ڏنل جملي مان لفظ ڳولهي هيٺيان چوڪندا ڀريو.

اِسم	فعل	ضمير	صفت

٢) اَنوءَ دوائون خريد ڪري پنهنجي دوست راجيش جي وقتائتي مدد ڪئي.
٣) توهان اَهڙيءَ طرح ”وقتائتي مدد“ جا ڪجهہ مثال لکو.

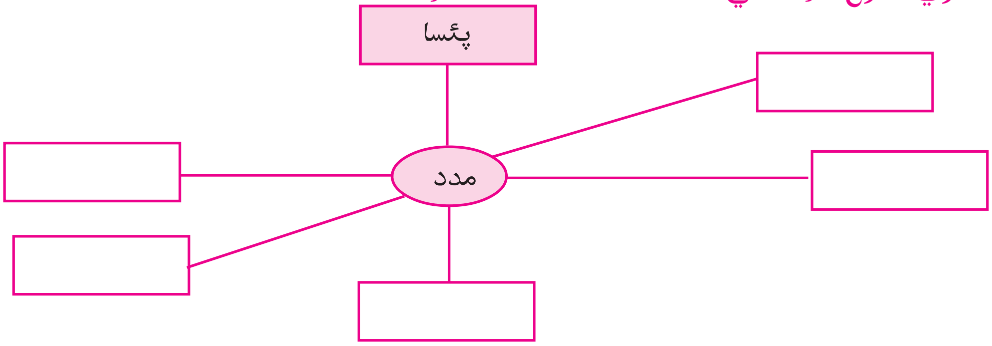

۴. هڪ ٻئي جي مدد ڪريون

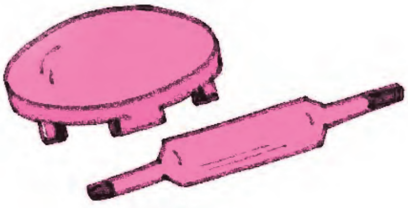

چڪلي ويلڻ جي جوڙي سدائين آهي قائم،
پر هڪ دفعي چڪلي کي ورائي ويو اَيمان ،
چئي ”مون کان سواءِ ٿهندا ڪيئن ڦُلڪا؟
چڪلي جي اِن بيان تي، ويلڻ کي آيو غصو ،
چئي، مزو چڪلي، کي مان خوب چکائيندس.
چئي ائين ويلڻ، هرتال تي هلي ويو.
چڪلي تي اَٽي جي چاٽي، بلڪل هِلي ڊلي نا،
ڪين ڦلڪا ٿهي سگهيا ٿي هاٽي،
آخر چڪلي جو اَيمان ٿيو چڪناچُور.
ڀُل پنهنجي جو ٿيُس اَحساس،
ويلڻ کي پڪارياڻين پيار سان،
”چياڻين“ آهيون ٻئي هڪ ٻئي جو آڌار.
رهي ڪين سگهنداسين، بنا هڪ ٻئي جي سهڪار جي.
چو نہ ڳڏجي پريم پيار ۾ هلون،
هڪ ٻئي کي مدد ڪري ڪم راس ڪريون.

• اَهڙيون ٻيون ٻه ڪي شيون ٻڌايو جيڪي هڪ ٻئي جي سهڪار ڪانسواءِ هلي نٿيون سگهن.

۵) ”ٻه ته ٻارهان“ اِن چوڻيءَ لاءِ ڪا ٻه آکاڻي / قصو پنهنجي لفظن ۾ بيان ڪريو.

٦) شاگرد آتشبازي جا پنهنجا آزمودا ٻڌائين.

٧) ڦٽاڪا ٻارڻ سان ماحول ۾ اُن جو ڪنهن ڪنهن تي ڪهڙو اَثر ٿئي ٿو پنهنجي لفظن ۾ بيان ڪريو.

NH2884

وڻ پوکيو، پرٿويءَ کي بچايو

ڏسو جاچيو ۽ ٻڌايو.

• ماستر شاگردن کان چترن بابت گفتگو ڪرائي.
• پرٿويءَ جي ماحول کي اَسين ڪهڙيءَ ريت صاف، سهڻو، صحتمند رکي سگهون ٿا. اُن لاءِ اُپاءُ سجايو.
• وڻن لاءِ پنج نعرا لکو.